

Con Tôi Vào Lớp Một

Nguyễn Thị Thương

Thế là con gái tôi đã vào học lớp một. Hôm chuẩn bị tới trường, con bé không để tôi yên, nó coi cái việc lần đầu đến lớp không chỉ của riêng nó, mà còn của cả tôi. Sáng ấy, nó ra khỏi màn từ lúc trời chưa sáng. Chính nó, chứ không ai khác, thủ thỉ bên tai tôi: "Mẹ ơi, tí nữa mẹ là lại cho con bộ quần áo đồng phục khỏi bị nhàu mẹ nhé! Năm nay con sáu tuổi rồi, con sắp làm người lớn rồi!". Cái giọng của nó khác hẳn mọi ngày, nghe chừng mềm mại hơn, tha thiết hơn, có vẻ cũng ngoan hơn. Tôi quàng tay, ôm chầm con vào lòng. Ôi chao, con gái yêu của mẹ...

Lại nhớ cái ngày sinh nó, cách đây vừa đúng sáu năm. Tôi về bên ngoại, nhờ mẹ tôi đưa đến bệnh viện. Cái thai bị động, quẫy lên quẫy xuống trong bụng, chỉ mong đòi ra ngoài. Chưa đủ ngày ra con ơi, mẹ đau lắm, đau tới ngất lên ngất xuống. Bố bận công việc ở mãi xa xôi, không thể về giúp mẹ. Đàn ông vượt biển có chúng có bạn, đàn bà vượt cạn có mỗi một mình. Nằm trên giường để phủ ga trắng xóa, mẹ chỉ biết nghiến răng chịu đau, mồ hôi đầm đìa cả trán, cả bụng. Cứ thắm khấn trong đầu, mong tổ tiên phù hộ cho được mẹ tròn con vuông. Con thì quấy phá mạnh nhưng lại gan lì, rặn tới mấy nhịp vẫn nằm trơ bụng mẹ. Thôi con, trăm tội mẹ chịu hết, con cứ đầy đặn chào đời, bao đau đớn mẹ xin chịu. Con ra thực, cái sinh linh bé bỏng lập tức cất tiếng khóc, khóc vang cả phòng, giọng chua ngoét. Trong cơn thập tử nhất sinh, tôi vẫn cố gắng nhìn vội đứa con đang giẫy giụa trong lòng tay bà đỡ. Nó xinh xắn quá, tròn vẹn quá, hạnh phúc quá, lạ giới!

Nó cứ thế lớn lên, trong ngôi nhà không mấy no đủ, với người mẹ ốm nhom, quặt quẹo lo kiếm miếng ăn hằng ngày, lo mọi việc bề bộn trong cơ quan, lo phân đấu bằng chị bằng em, lo cơm nước giặt giũ cho chồng con, lo bảo ban các cháu nội ngoại từ quê gửi ra phổ học. Tôi cứ bận tít mù từ sáng đến tối, lại từ tối đến sáng. Bao nhiêu toan tính chỉ yên khi đặt lưng xuống giường ngủ vùi, ngủ không bao giờ được sâu, được đầy giấc. Con tôi, cái kẹo của mẹ, không giống con nhà khác, chóng biết lẫy, biết bò, chóng cả biết nói. Khi đã nói được rồi thì thôi, không hề ngọng nghịu, không hề lắp. Nó nói những câu người lớn khó hình dung ra, đầu đầy, tròn vành rõ chữ. Nhà cửa cứ ầm ĩ, cứ râm ran tiếng trẻ, giọng non choẹt nhưng rõ từng câu hát một. Rồi con múa, múa theo nhạc đài ti vi, múa một mình, không cần ai xem, không đợi hoan hô. Tôi đứng góc nhà, ngắm con dẻo kẹo đưa từng nhịp tay, uốn từng bước chân, nước mắt rung rung. Con múa đi, múa cho đều nhịp vào. Ngày bé mẹ cũng đi múa ở câu lạc bộ. Mẹ múa cũng khéo lắm, mấy chú phụ trách luôn động viên khen. Nhưng cũng thú thật, không được như con bây giờ. Các con được các cô nhà trẻ có học hành hướng dẫn, có đàn có phách tập luyện hằng ngày, các con học tiến nhanh cũng dễ hiểu. Thì cứ nhìn con múa cũng đủ thấy, cánh tay vút cao thế kia, ngón tay dẻo vẫn thế kia, cái lưng uốn gập theo từng nốt nhạc, miệng thì rờ rờ cười. Bạn bè mẹ bảo con mẹ có tố chất múa, lần nào đi hội diễn cũng được thưởng đủ thứ, bánh kẹo, quần áo, giấy bút. Mẹ xấu hổ, trả lời luôn miệng bạn bè mẹ hỏi dạy con múa thế nào, dạy bao giờ? Nào mẹ có chỉ bảo gì con, tự con nó nghĩ ra, nó đưa chúng đưa bạn mà thành. Mẹ quên, con học cả trong ti vi, trong các băng hình. Từ bé, hễ đang khóc mà ti vi nổi nhạc là mắt con ráo hoảnh, tròn tròn nhìn lên màn hình, chân tay lập tức chuyển động. Con múa như trời đất sinh ra để múa, với những động tác thật khó, với những cung bậc không phải dành cho trẻ nhỏ. Nhưng đây là của chính con của mẹ. Niềm vui sâu xa con dành cho mẹ, những lúc mẹ mệt nhọc nhất, buồn phiền nhất. Con là niềm vui của mẹ, bông hoa của nắng, là tất cả những gì có được trên cõi đời này. Hơn ai hết con là con yêu của mẹ.

Nhiều lúc tôi cứ bần thần nghĩ, giả dụ trên đời tôi không có con bé? Hẳn là tôi sẽ sống vô vị, sẽ sống nhạt nhẽo, sẽ không còn sắp ngửa từ cơ quan về nhà, sẽ không biết cả đến vui buồn, đến lo âu. Con tôi chờ sẵn ngay bậc cửa nhà trẻ, từ nhóm nhỏ, sau này là nhóm lớn, không bao giờ khóc, nhưng đầy nặng nước mắt. Con trách nhện: "Sao mẹ đón con lâu thế? Các bạn khác đã được đón từ lâu rồi!" Tôi vội vã ôm con lên xe, lao ra chợ. Mua vội miếng thịt, mớ rau, tôi lại lai con vội vã về nhà. Con thông cảm cho mẹ, mẹ có bao nhiêu việc phải làm. Mẹ sẽ qua được tất, bởi mẹ có con, con có hiểu cho lòng mẹ không?

Cũng nhiều lúc, nói trộm con, thấy con còn ít tuổi mà sớm thông minh khác người, tôi cứ giật mình thon thót. Ông trời cho mình một đứa trẻ, chẳng may ông trời đòi lại thì sao nhỉ? Không được, ông đã cho tôi thì đứa con là của tôi, ông không thể bắt nó đi. Tôi giống như gà mẹ, sẽ xòe cánh ấp ủ, che chở cho đứa con thần thánh của mình. Tôi sẽ lên chùa, ngày rằm mùng một đều đặt lễ lạt hương khói, sẽ cầu xin cho con tai qua nạn khỏi, cho con ngày một chóng lớn. Con đừng sợ hãi điều gì con nhé, nỗi lo này cũng chỉ riêng mẹ quá lú lẫn mà ra đấy thôi. Dù sao thì mẹ vẫn cố phải lo. Chỉ tới khi về nhà, ôm chặt con trong lòng, mẹ mới thở phào sung sướng, biết là con mẹ vẫn đây, hòn vàng lớn mẹ vẫn đây. Con lại xí xốn cười nói, lại hí hửng khoe các chuyện nhà trẻ, lại tíu tít xoay người múa may. Hối còn nỗi mừng nào hơn thế.

Giờ chỉ còn nội ngày nữa là con chính thức bước vào trường phổ thông, ngôi trường cao đẹp ngay cạnh nhà mình. mấy buổi vừa rồi, hai mẹ con đều rộn rã lo toan, khi thì mua chiếc cặp đeo vai, khi thì chọn các loại vở, khi sắm sửa hai bộ đồng phục, khi thì con khoe: "Mẹ ơi, con được đeo khăn quàng đỏ chưa, có một chiếc khăn quàng đỏ cô giáo nhà trẻ cho, con cất trong cặp ấy!" Lại thế thọt: "Con thương con Lu nhà ta quá, lúc nào con cũng nhớ đến nó". Con Lu là con chó cảnh Nhật, do một cô bạn tôi tặng. Mẹ con tôi gắng gỏi chăm bẵm nó, nhất là con gái tôi. Con bé có tính thương yêu súc vật, thương yêu một cách kỳ lạ, nó đã túm được con chó trong tay thì không ai có thể bắt nó rời ra. Mà con chó bé xíu ấy cũng ngoan, luôn rúc đầu vào lòng cô chủ nhỏ, đuôi ngoáy títt mừng rỡ. Con bé được đà, bắt con chó nhỏ như cùm bông đứng thẳng múa theo chủ. Tiếng nó lanh lảnh: "Hoan hô Lu nhé, Lu múa đẹp lắm nhé". Không biết ăn phải thức gì độc, Lu lão đảo lẩn giữa nhà, thiêm thiếp chết dần. Chắc lại của ông xã tôi bấy chuột, nhưng ông không có nhà, biết hỏi tội ai đây. Tôi nuốt nước mắt chôn con vật, không dám nói dối con, đành trả lời thật là Lu đã mất. Con bé lặng khóc, bỏ cơm. Tôi phải lựa lời dỗ mãi. Tôi bảo tới qua mẹ nằm mơ thấy con Lu biến thành con cá chép sống hẳn hoi, y như con cá vẫn giới thiệu trên ti vi. Nó ngơ ngác: "Thật chứ mẹ?" Tôi gật đầu, bảo con lấy hộp bút màu vẽ luôn con cá trên giấy trắng. Nó vội vàng lấy từng thỏi bút, vẽ con cá, tô nhiều màu sắc sỡ. Trong lúc nó hí hoáy vẽ thì tôi ý tứ nhét vào phía sau ti vi một chú chép hồng mới mua từ chợ về. Khi nó đưa bức vẽ vào thì ùm ba la, bức vẽ biến thành chú cá sống, giẫy đuôi đánh đạch. Nó tròn xoe mắt nhìn, rồi hai tay bung con chép thả vội vào thùng nước. Nó hí hửng: "Mai con lại vẽ nữa, vẽ cho đến khi con Lu hiện nguyên hình mới thôi".

Thì ra con chó nọ vẫn động sâu trong trí não con nhỏ. Bận túi bụi bao nhiêu cho ngày khai trường nhưng nó không hề quên con vật. Như Lu không chết, Lu chỉ đi vắng đâu đó. Rồi con bé lại hí húi vẽ một cái gì đó, nó được cái tính của con nhà nghệ thuật, thích cái gì là thích tới cùng. Hỏi vẽ gì thì nó lắc cái bím tóc ngộ nghĩnh, kêu bí mật. Lúc sau khi tôi đang là bộ đồng phục cho nó thì nó bất ngờ giơ trước mặt mẹ bức vẽ mới. Đây là bức vẽ khung cảnh con đường làng riu rít hoa, xa xa là mấy cây bàng to, đầy các loại bướm và chuồn chuồn bay lượn. Tôi khen đẹp đấy nhưng hãy dành thì giờ chuẩn bị sách vở cho kỹ, ngày mai con đã bước vào lớp học, ngày mai con sẽ thành con người khác, không còn bé bỏng như hôm nay. Rồi đây ý thích cũng khác, niềm vui nỗi buồn cũng sang trang mới, con sẽ dần dần vào đời với những gì của riêng con. Rồi đây mẹ sẽ tập để con đến trường một mình, vùng vẫy một mình, mỗi năm một lớn, một khôn. Còn đang vơ vẩn trong đầu thì con gái đã líu nhú: "Mẹ biết con vẽ bức tranh này tặng ai không, con tặng bà ngoại. Hôm sinh nhật con, bà bảo con vẽ tặng bà một bức tranh để bà làm bìa lịch. Mai con đi học rồi, hôm nay con phải làm nốt những gì con đã hứa!".

Buổi trưa, như thường lệ, tôi giục con đi ngủ. Ở nhà trẻ, các cô rèn cho các cháu nề nếp ăn ngủ đúng giờ, lúc này tôi cũng không muốn phá quy củ ấy. Con bé ngúng ngẩy, không đồng ý. Nó bảo chiều nay sẽ không cùng mẹ ra Biển Mơ tắm nữa, nó đòi mẹ chở nó thăm một cô giáo nhà trẻ ốm: "Mẹ có nhớ hôm qua vào thăm lại nhà trẻ, cô hiệu trưởng chẳng báo tin cô giáo ốm là gì. Từ mai con đã chuyển sang trường khác, hôm nay phải thăm thôi". Nó chun cái mũi, hấp háy cái mắt đến là nghịch. Ôi trời con tôi, mọi ngày vẫn ham chiều chiều cùng mẹ đi thuyền sang bãi cát Biển Mơ lắm mà. Cũng mặc áo tắm tím nhạt, cũng xoa tay bôi theo mẹ, dẻo như mứt. Nom con tung tăng dưới nước mà đã con mắt quá. Hai mẹ con nhập trong khối tắm đông người cứ ngỡ như hai con chim từ xứ nào lạc đến. Sóng cứ hắt tốp lên mặt con bé đang nắc nẻ cười. Vậy mà chiều nay con bé tự nguyện thay đổi ý định, nó muốn tới thăm cô giáo cũ. Phải, chỉ ngày mai thôi cô giáo nhà trẻ sẽ thành cô giáo cũ. Cô ốm thế, chắc hẳn cô buồn lắm. Cô sẽ nhớ nó, cây mứt, cây vẽ đẹp nhất lớp, niềm tự hào lâu nay của nhà trẻ, của riêng cô.

Treo bộ đồng phục của con trên mắc áo, tôi ước:

- Con gái ơi, ngày mai con muốn bố hay mẹ đưa con đến lớp một nào?

- Con muốn mẹ, chỉ mẹ thôi. Mẹ sẽ mặc chiếc áo dài nâu đỏ mới may, con thích mẹ mặc cái áo ấy lắm - con bé rảo hoảnh.

- Ủ, mẹ đã bảo bố, nhưng bố kêu bạn, hai mẹ con cứ tự nhiên cùng nhau đến trường...

Không thấy con tôi nói gì nữa. Nó đắm chiêu ngồi thờ trước chiếc gương to.

Thật may cho người đàn ông ở đời, lúc nào cũng có việc làm, toàn những việc bận rộn và luôn dễ dàng có cơ đi xa.

Thật riêng cho người đàn bà như tôi, lúc nào cũng sắp sắp ngửa ngửa, lúc nào cũng đắm say bên con, từ ngày mang nặng đẻ đau đến hôm nay chuẩn bị cho con nhập học.

Con ạ, con cứ bình tâm cắp sách đến trường. Đài khí tượng báo ngày mai nắng to, không mưa tí nào đâu, nắng rất to đấy!

(Báo Hải Phòng Cuối tuần số 35 (753) ngày 5-9-2003)